

de gele caps één blik waardig te gunnen tot achter een paar struiken om vervolgens te zien hoe het geschrokken trio onmiddellijk op de grond hurkten temidden van hun verbaasde omstanders.

WANTED, HET TOEVAL

De derde en laatste dag van de opdracht stond in het teken van het grote missen. De twee trio's gele caps bevonden zich in het centrum van de grote stad en bleken in staat de ganse dag uit zicht te blijven. Teleurgesteld over zoveel pech liep onze held de zoveelste ronde toen hij zo ongeveer ondersteboven gelopen werd door een zeer gehaaste cap. Snel keek hij de andere kant uit en liep door. De gehaaste gele cap had niets in de gaten en liep stug door. De druk-

ste straten werden verlaten en het volgen werd een steeds riskantere aangelegenheid want waar was de rest? Net voorbij een bocht in de straat doken twee caps uit een portiek te voorschijn en wenkte de derde. De Nikon klikte en dat was dat.

WATERPRAAT, RETROTREND

Dik twintig jaar geleden waren de zeeverkenner nog zo ambitieus dat ze op de uitnodiging van de admiraliteit ingingen en deelnamen aan de pinkster-races op de Reeuwijkse plassen. Ze waren alleen slechts in staat om één boot naar de races te krijgen en ze hadden twee teams. Na wat getelefoneer met de Willibordusgroep bleken deze bereid om voor de wedstrijden een vlet uit te lenen. Toen puntje bij



paaltje kwam waren we echter niet meer zo blij wat het bleek de nr27 te zijn. Een boot die toen al oud en aftands was. Door het fantastisch mooie weer werd de wedstrijd tot één rak ingekort en gewonnen door de bemanning die het hardste van het achterdek kon duiken (Hoezo, geen wind?) Wij werden tweede met de geleende nr27 en onze achtling voor die oude roestbak steeg. De volgende zeilwedstrijd werden we gediskwalificeerd en aangezien we ook toen al niet van roeien hielden is het verder niets geworden maar die 27 bleef me bij.

Opkruisend door de vaargeulen van de Biesbosch zie ik een groep liefjevletten ons tegemoetkomen. Het eerste zeilnummer dat ik kan onderscheiden is 27 en ik ga overstag om hem van dichtbij te kunnen zien. Op mijn eerste vraag of zij uit Reeuwijk kwamen

ZOMERKAMP MIDDAGESTA'S 1997 TE VELSEN-ZUID.

Natuurlijk zijn ook de zaterdagmiddag-Esta's op kamp gegaan. In een blokhuut in een parkachtige omgeving bij Beekzand te Velsen. Niet ver van het strand van IJmuiden en ook niet ver van de rokende schoorstenen van de Hoogovens. Dit keer geen kampverslag van de Esta's zelf. Er schijnt het een en ander aan ongewone gebeurtenissen te hebben plaats gehad. De leiding is nogal vreemd zwijgzaam. Daarom hebben wij een speciale reporter de opdracht gegeven de gebeurtenissen te achterhalen. Zijn verslag:

Deze middag heb ik in Velsen een afspraak met hoofdagent van politie de heer K. Eerst vraag ik hem naar zijn gezondheid. "Het gaat nu na al die maanden wel weer," vertelt hij mij. "Ik kan er nu soms weer over praten zonder te moeten huilen."

Omdat ik geen zakdoek bij me heb, stel ik snel m'n eerste vraag.

"Hoe kwam u de eerste keer in aanraking met de Esta's uit Woerden?"

"De eerste keer? Dat was toen er gebeld werd over 'n lantaarnpaal. De buren belden geschrokken en boos op. Er waren 4 of 5 Esta's in 'n kleine lantaarnpaal geklommen. 4 of 5 Esta's, da's pas teamgeest dacht ik nog. Ik er naar toe. Kwam ik daar. Mooi finaal afgebroken die paal. Vijf van die kleine opdondertjes uit 'n paal gevallen. Ze hadden hier bij ons hun zomerkamp. Geen gewonden. Gelukkig maar. Ik ben wel geschrokken hoor. Ze kwamen helemaal uit Woerden. En dan dit soort ongelukken."

"En de schade aan de paal?", vroeg ik hem.

"Verzekeringswerk meneer, verzekeringswerk."

"En toen?", vroeg ik hem ongeduldig.

"De volgende dag kwam er 'n oproep binnen voor ambulance en politie. Ik had diens. Ik er naar toe. Wat bleek? Tijdens 'n ruig partijtje voetbal was er 'n man ongelukkig gevallen en had wat middenhandsbeentjes en wat kootjes gebroken. Ook was er het een en ander uit de kom. Dit soort ongelukjes komen wel vaker voor

bij voetbalwedstrijden en zeker als wat oudere mannen mee doen. Toch vond ik het wel zielig want de man waar ik u over vertel, was een van de leiding van die lantaarnpaal-Esta's. Nu moesten ze het op dat kamp ook nog zonder hem doen. En u weet hoe belangrijk voldoende leiding op een zomerkamp voor scouts is. Anne Esta's. Wie zou ze nu bezighouden?"

"Maar ze hadden toch nog meer leiding?"

"Ja dat weet ik. Maar ik ben ook nog niet klaar met m'n verhaal. Het wordt steeds treuriger. Luister. De volgende dag. Weer een oproep voor ambulance en politie. Weer had ik diens. Ik er naar toe. Lag er midden op straat een jonge dame naast haar kapotte fiets te kreperen van de pijn. Allemaal kniezingen en schaafwonden. Had 'n enorme zwieper gemaakt. En nadat ik de vereiste eerste hulp had geboden keek ik eens om me heen. Wat zag ik? Allemaal Esta's. De Esta's ja! Die uit Woerden. Ze wilden vossenjacht gaan doen in IJmuiden, waar ze op de fiets naar toe gingen. Maar dat zal wel niet meer doorgedaan zijn. Weer 'n leiding afgevoerd. Die anne padvindertjes stonden te bibberen van de schrik. Lijkbleek stonden ze daar met hun groene blousjes aan. Ik had met ze te doen hoor. Wat 'n paniek."

"Dat is allemaal erg vervolend wat er gebeurd is. Zijn er nog andere voorvallen?"

"Helaas wel ja. De volgende dag loop ik in de wijk m'n dagelijkse ronde. Rijdt er 'n oud dametje op de fiets. Let helemaal niet op het verkeer. Rijdt door rood, geeft geen voorrang en net toen ik haar wilde aanspreken, fietst ze pardoes tegen 'n fiets van 'n medeweggebruiker. Beide voorwielen naar de knoppen. De vrouw en de man mankeerden gelukkig niets. De man kwam me al bekend voor. Wat bleek? Hij had dan wel geen groen shirt aan, maar hij was ook 'n leiding van dat zomerkamp van die Esta's."

Kon dit kamp de kinderen niet meer op de fiets begeleiden.

"De eerste keer? Dat was toen ik op het strand van IJmuiden 'n klusje had. Ik keerde naar de parkeerplaats terug en zag een groep padvinders. Drie leiders van de groep liepen nogal moeilijk. Ze waren als een kreeft zo rood. Verbrand door de zon. Die zouden zich dagen amper kunnen bewegen. Ik begon 'n praatje met de groep. Het bleek dat ze Esta's waren. Uit Woerden. Ze hadden in Velsen-Zuid hun zomerkamp. De kinderen waren ingesmeerd met zonnecreme, zichzelf waren ze vergeten. Ik weet nog dat ik toen dacht "als ze maar voldoende leiding overhouden om die kinderen te vermaken." Want ja, het is hun zomerkamp. Nietwaar?"



Geen idee hoe ik het niet heb geweten.

Nadat we weggegaan zijn is er weinig anders van over gebleven dan de stam met nog enkele takken eraan.

Maandag mogen we gaan staden, we geven iedere patrouille een vast bedrag waarvoor ze zelf een maaltijd moeten samenstellen. Ook hebben ze hier een afspraakje met een meisje dat ze over de bak- kies' hebben leren kennen. 's Middags gaan we in een wolfsbreek terug naar het kampterrein.

We kunnen geen genoeg krijgen van de vloten en maken vandaag (voor de laatste keer) een hoop kleinere. Men neme drie pionierpalen, drie binnenbanden, knoopt het geheel goed aan elkaar, neemt nog twee extra banden mee als zitplaats en Bram en

Vandaag (zondag) zakken we alleen af met losse binnenbanden. Het gaat richting Bomal. Hans heeft een soort super-fauteuil gecreëerd en zit (ligt) prins-heerlijk. In Bomal aangekomen gooien we de ankers uit en enteren het stadspark. We laten de verlos even los om over de markt te struinen en hun middagen bij elkaar te schrapen bij de plaatselijke friet-boer en buurtsuper. Het gaat nog een stukje verder stroomafwaarts langs de lokale klimrots, waar het erg druk is. De Oerthe is hier een stuk ruiger dan stroomopwaarts bij Durbuy, dus we willen nog lang niet terug. 's Avonds hebben we een mooi kampvuur van de levende wijg die we mogen slopen van de boer, deze was namelijk beschadigd tijdens de afgelopen storm. En Loetie die nog even was komen kijken neemt de oven van Ad voor zijn rekening.

loost als stuurboord- en bakboordmotor en de cirkel is rond. Ieder vlot heeft zijn eigen vlag in top waaien en die moeten we goed verdeeligen. We enteren en worden geënt. Pas als iedere vlaggenmast eraan heeft moeten geloven is de rust weder gekend op het water. 's Avonds houden we de bonte avond die erg gezellig is met veel frikans.

Woensdag, helaas, het eind is nabij. 10 dagen voorbij gevlagen. Maar een supergaaf kamp gehad. Volgend jaar weer?

Michiel van der Laan

